

Ноти ли искашъ?

Пѣтельтъ пакъ мълчи.

— Бре, тая птица трѣбва да е болна, — рекло си циганчето и отишло да извика лѣкаря.

— Докторе, бързай! — извикало циганчето. — Една душа умира!

Облѣкълъ се бързо докторътъ. Завело го циганчето при пѣтела.

— Ето го, докторе. Прегледай го! Не ще да пѣе.

— Ти за това ли ме извика? — разсърдилъ се докторътъ. — Не съмъ азъ докторъ за пѣтели. Радвай се, че имамъ работа, та нѣмамъ време да те натупамъ.

И докторътъ си отишелъ.

— Брей, — рекло си циганчето. — Лошъ народъ се навѣди, за нищо се сърди. Ами сега, какво да правя? Отиде хубавата кошница!

Чакало циганчето още дълго, дано пропѣе пѣтельтъ, но напраздно. Слънцето вече залѣзвало.

— Ще го занеса на нѣкой старецъ, — рекло си циганчето. — Той ще го накара да пропѣе. Старцитъ сж по-умни отъ пѣтлитъ.

И отишло при единъ старецъ.

— Дѣдо, — попитало го циганчето, — защо това пѣтле не ще да пѣе.

Навжсилъ вежди старецътъ, взелъ пѣтела, гледалъ го отсамъ, гледалъ го оттатъкъ и рекълъ:

— Този пѣтель е много младъ. Затова не пѣе. Следъ една година ще пропѣе.

— Отиде кошничката! — помислило си циганчето и една сълза капнала върху старческата ржка.

— Дѣждъ ли завалѣ? — попиталъ старецътъ.

— Не е дѣждъ, дѣдо, ами оплаквамъ пѣтлето. Какъ цѣла година ще мълчи!

Взело циганчето пѣтела и се върнало при търговеца. Слънцето вече се било скрило до половината. Нѣмало що, трѣбвало циганчето да се прости съ кошницата.

Но като дошло до вратата, спрѣло се.

— Ха, — рекло си то. — Сътихъ се. Щомъ тоя пѣтель не пѣе, той не е пѣтель, а кокошка. Чакай баремъ и гребена да му махна, да не излѣже и другъ нѣкой като мене. Но щомъ подрѣгнало гребена, изведнажъ пѣтельтъ изкукуригаль.

— Ха така! Да живѣешъ! — извикало радостно циганчето. — А азъ бѣхъ почналь да мисля, че си кокошка. Ей, чичо, дай сега една кошница пари!

Нѣмало що да прави търго-